

Základní informace

21 C 11/2026 - 67

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Příbrami rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Petrem ve věci

žalobkyně: [Jméno žalobkyně] ., IČO [IČO žalobkyně] sídlem [Adresa žalobkyně]
zastoupená advokátkou [Jméno advokátky] sídlem [Adresa advokátky]

proti

žalovaný: [Jméno žalovaného] , narozený [Datum narození žalovaného]

bytem [Adresa žalovaného]

o zaplacení 135 616 Kč s příslušenstvím

takto:

I. Žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni 29 872 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,50 % ročně z částky 29 872 Kč od 13. 3. 2026 do zaplacení.

II. Žaloba se co do 105 744,25 Kč, zákonného úroku z prodlení ve výši 11,50 % ročně z částky 119 207 Kč od 23. 8. 2025 do 12. 3. 2026, zákonného úroku z prodlení ve výši 11,50 % ročně z částky 89 335 Kč od 13. 3. 2026 do zaplacení, úroku ve výši 78,08 % ročně z částky 96 105,76 Kč od 23. 8. 2025 do 15. 9. 2025 ve výši 4 784,88 Kč, úroku ve výši 12 % ročně z částky 96 105,76 Kč od 16. 9. 2025 do zaplacení, maximálně

však do doby, kdy celkový tento úrok za dobu od 23. 8. 2025 dosáhne částky 393 868 Kč, zamítá.

III. Žalovanému se nárok na náhradu nákladů nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou Okresního soudu v Příbrami dne 13. 1. 2026 domáhá, aby jí žalovaný zaplatil 119 207 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 119 207 Kč ve výši 11,50 % ročně od 23. 8. 2025 do zaplacení, 16 409,25 Kč, úrok ve výši 78,08 % ročně z částky 96 105,76 Kč od 23. 8. 2025 do 15. 9. 2025 ve výši 4 784,88 Kč, úrok ve výši 12 % ročně z částky 96 105,76 Kč od 16. 9. 2025 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy celkový tento úrok za dobu od 23. 8. 2025 dosáhne částky 393 868 Kč.

2. Žalobkyně uvedla, že dne 26. 8. 2024 uzavřela s žalovaným smlouvu o úvěru č. [hodnota] (dále jen „smlouva o úvěru“), na jejímž základě poskytla žalovanému 100 000 Kč. Úvěr byl žalovanému vyplacen dne 26. 8. 2024. Žalovaný se zavázal splácet poskytnutý úvěr a úrok ve výši nominální úrokové sazby 78,08 % ročně ve 48 měsíčních splátkách po 7 792 Kč, splatných vždy k 17. dni každého kalendářního měsíce, počínaje měsícem září 2024. Žalovaný neplnil řádně své povinnosti ze smlouvy o úvěru a ocitl se v prodlení s úhradou splátek poskytnutého úvěru. Do data zesplatnění celého úvěru byly žalobkyni uhrazeny následující částky: 7 792 Kč dne 24. 9. 2024, 7 792 Kč dne 17. 10. 2024, 7 792 Kč dne 19. 11. 2024, 7 792 Kč dne 25. 12. 2024, 7 792 Kč dne 23. 1. 2025, 7 792 Kč dne 20. 2. 2025, 7 792 Kč dne 20. 3. 2025, 7 792 Kč dne 23. 4. 2025 a 7 792 Kč dne 14. 6. 2025 tedy celkem 70 128 Kč.

3. Podle žalobkyně jí žalovaný na základě smlouvy o úvěru k dnešnímu dni dluží částku odpovídající dlužné „nové jistině úvěru“ ve výši 114 747,41 Kč (odpovídá zbývajcí dlužné původní jistině úvěru ve výši 96 105,76 Kč a dlužnému úroku za poskytnutí úvěru přirostlému ke dni zesplatnění úvěru ve výši 18 641,65 Kč) včetně příslušenství; smluvní pokuty dle bodu 6.1 smlouvy o úvěru v celkové výši 998 Kč včetně příslušenství; náhradu nákladů vzniklých v souvislosti s prodlením žalovaného dle bodu 6.2 smlouvy o úvěru, jak je uvedeno výše, v celkové výši 600 Kč včetně příslušenství; smluvní pokutu dle bodu 6.5 smlouvy o úvěru ve výši 0,1 % z dlužné „nové jistiny úvěru“ ve výši 114 747,41 Kč za každý den prodlení žalovaného s její úhradou, počínaje dnem 23. 8. 2025 až do zaplacení, přičemž žalobkyně požaduje tuto smluvní pokutu pouze k datu vyhotovení žaloby, tedy smluvní pokutu ve výši 16 409,25 Kč; úrok za poskytnutí úvěru z částky odpovídající zbývajcí dlužné původní jistině úvěru ve výši 96 105,76 Kč ode dne 23. 8. 2025 až do zaplacení, úrok v nominální roční úrokové sazbě 78,08 % ročně a počínaje 91. dnem prodlení žalovaného (tj. od 16. 9. 2025) žalobkyně v souladu s § 122 odst. 4 zákona o spotřebitelském úvěru uplatňuje v úrokové sazbě ve výši 12 % ročně, úhrady za pojištění schopnosti klienta splácet úvěr ve výši celkem 2 862 Kč. U dlužných částek v celkové výši 119 207 Kč (žalobkyně se rozhodla neuplatňovat zbývajcí haléřové položky a částku zaokrouhlila směrem dolů na celé koruny), požaduje žalobkyně s ohledem na prodlení žalovaného s jejich úhradou i zákonný úrok z prodlení od druhého dne následujícího po zesplatnění úvěru.

4. Schopnost žalovaného řádně hradit úvěr byla ze strany žalobkyně prověřena na základě dokladů a informací získaných od žalovaného, databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti, jakož i z jiných zdrojů (doklady o příjmech, prohlášení

žalovaného atd.). Z výše uvedeného bylo zjištěno, že volné zdroje ke splácení jsou dostatečné. Dále byla ověřena úvěrová historie žalovaného v databázích SOLUS a NRKI (Nebankovní registr klientských informací). Na základě výše uvedených údajů, včetně informací z dotazovaných registrů, jakož i na základě provedeného tzv. scoringu klienta (interní matematický model založený na bodovém hodnocení dlužníka), bylo rozhodnuto o možnosti poskytnutí požadovaného úvěru. Z důvodu vyloučení možných komplikací znemožňujících řádné čerpání a následné splácení úvěru bylo dále prověřeno, že žalovaný nebyl v době žádosti evidován v insolvenčním rejstříku, žalovaný neměl u žalobkyně předchozí smlouvu ve stavu žalobního vymáhání, doklad totožnosti žalovaného nebyl evidován jako neplatný, zaměstnavatel žalovaného nebyl evidován v insolvenčním rejstříku a obchodník jednající s žalovaným doporučil úvěr ke schválení. Prověřila úvěruschopnost z údajů uvedených ve veřejných databázích. Příjmy žalovaného zkoumala z výpisů z účtů žalovaného. Žalovaný byl před uzavřením smlouvy řádně seznámen s důsledky uzavření smlouvy, byl seznámen se smluvními podmínkami, pokutami, úroky a dalšími podmínky.

5. Žalovaný se k věci nevyjádřil.

6. Z provedeného dokazování se podává:

i. Dne 26. 8. 2024 uzavřela žalobkyně s žalovaným smlouvu o úvěru, na základě které mu dne 26. 8. 2024 poskytla finanční prostředky ve výši 100 000 Kč. Žalovaný se zavázal žalobkyni vrátit celkovou dlužnou částku v 48 měsíčních splátkách ve výši 7 792 Kč. Celková dlužná částka činila 328 224 Kč. Výše úroku činila 78,07 % ročně. RPSN činilo 113,05 % (prokázáno smlouvou o úvěru a dokladem o vyplacení úvěru).

ii. Z hodnocení klienta ze dne 26. 8. 2024 bylo prokázáno, že žalobkyně vycházela při posuzování úvěruschopnosti žalovaného z měsíčních příjmů žalovaného ve výši 25 000 Kč a z jeho měsíčních výdajů ve výši 9 481 Kč (4 621 Kč bydlení a 4 860 Kč životní minimum). Nemá žádné úvěrové splátky ani spoření. Volné zdroje žalovaného činily 14 519 Kč. Žalovaný je zaměstnán u společnosti [právnícká osoba]. Je svobodný. Jeho vzdělání je úplné střední.

iii. V záznamu v Nebankovním registru klientských informací (NRKI) ze dne 26. 8. 2024 spadal žalovaný v části „Finanční instituce s žádostí“ do kategorie III ze šesti, v části „Expozice“ do kategorie III ze čtyř, v části „Limit“ do kategorie IV ze čtyř a v části „Dluh po splatnosti“ do kategorie II ze dvou s tím že měl dluh po splatnosti ve výši 8 792 Kč, přičemž s výjimkou kategorie „Finanční instituce s žádostí“, ve které je nejvíce bodů spojeno s kategorií I a nejméně s kategorií VI, je počet bodů přičítán lineárně podle pořadí kategorie v dané části.

iv. Z výpisů účtu č. [č. účtu] bylo prokázáno, že žalovanému byla na jeho účet dne 14. 5. 2024 připsána platba ve výši 24 784 Kč, dne 13. 6. 2024 platba 26 383 Kč, obě od společnosti [právnícká osoba] s označením výplata mzdy na účet.

v. Žalovaný po poskytnutí úvěru na svůj dluh uhradil celkem 70 128 Kč – $9 \times 7\,792$ Kč (nesporné tvrzení žalobkyně).

vi. Výzvou ze dne 18. 7. 2025 měla žalobkyně vyzvat žalovaného, aby jí uhradil dluh ze smlouvy o úvěru (prokázáno výzvou k placení ze dne 18. 7. 2025). Doručení výzvy nebylo prokázáno.

vii. Výzvou ze dne 18. 8. 2025 měla žalobkyně vyzvat žalovaného, aby jí uhradil dluh vzniklý na základě smlouvy o úvěru (prokázáno výzvou k placení ze dne 18. 8. 2025).

Doručení výzvy nebylo prokázáno.

viii. Výzvou ze dne 22. 12. 2025 měla žalobkyně vyzvat žalovaného, aby uhradil žalobkyni dluh ze smlouvy o úvěru. Výzva byla odeslána dne 22. 12. 2025 (prokázáno předžalobní výzvou ze dne 22. 12. 2025 a poštovním podacím archem ze dne 22. 12. 2025). Doručení výzvy nebylo prokázáno.

ix. Z jiných provedených důkazů nedospěl soud k žádným pro rozhodnutí ve věci podstatným skutkovým zjištěním.

7. S ohledem na datum uzavření smlouvy o úvěru posuzoval soud věc podle zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 30. 8. 2024 (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“).

8. Podle § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet.

9. Podle § 87 odst. 1 věta první zákona o spotřebitelském úvěru poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná.

10. Podle § 1958 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“) neujedná-li strany, kdy má dlužník splnit dluh, může věřitel požadovat plnění ihned a dlužník je poté povinen splnit bez zbytečného odkladu. Podle § 2993 o. z. plnila-li strana, aniž tu byl platný závazek, má právo na vrácení toho, co plnila. Plnily-li obě strany, může každá ze stran požadovat, aby jí druhá strana vydala, co získala; právo druhé strany namítnout vzájemné plnění tím není dotčeno. To platí i v případě, byl-li závazek zrušen. Podle § 1968 věty první o. z., dlužník, který svůj dluh řádně a včas neplní, je v prodlení.

11. Ustanovení § 86 zákona o spotřebitelském úvěru ukládá poskytovateli spotřebitelského úvěru, aby před uzavřením smlouvy o úvěru s odbornou péčí posoudil schopnost spotřebitele finanční prostředky poskytovateli úvěru vrátit, přičemž nesplnění této povinnosti má za následek (absolutní) neplatnost smlouvy, na základě které byly finanční prostředky spotřebiteli poskytnuty, k níž soud je povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

12. V projednávané věci bylo prokázáno, že žalobkyně poskytla žalovanému finanční prostředky ve výši 100 000 Kč na základě smlouvy o úvěru. Žalobkyně proto byla povinna prokázat, že před uzavřením této smlouvy s odbornou péčí posoudila schopnost žalovaného tyto finanční prostředky vrátit.“

13. K povinnosti poskytovatele posuzovat před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru úvěruschopnost spotřebitele Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 2178/2018, formuloval a odůvodnil názor, podle něhož:

i. Povinnost posouzení úvěruschopnosti spotřebitele chrání nejen spotřebitele samého před negativními důsledky neschopnosti úvěr splácet, ale zprostředkovaně také společnost jako celek, neboť předchází negativním sociálním důsledkům předlužení a insolvence v podobě pádu spotřebitele a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů atd. V neposlední řadě chrání i pozici věřitelů samých, neboť odborné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele při žádosti o další úvěr snižuje riziko věřitelů, kteří témuž spotřebiteli poskytl úvěry či jiné služby již dříve.

ii. Proto zákon, konkrétně zákon o spotřebitelském úvěru (jeho § 9 odst. 1) stanoví, že věřitel je povinen při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele postupovat s odbornou péčí.

iii. Lze přisvědčit odvolacímu soudu, že věřitel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úvěru, tedy nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků. Již gramatickým a logickým výkladem § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru lze dovodit, že dostatečnými nejsou míněny informace získané toliko od spotřebitele. Odborná péče předpokládá údaje, které dlužník věřiteli uvedl, ověřit, resp. objektivně podložit minimálně potvrzením zaměstnavatele dlužníka.

iv. Nepochybně klíčová je i povinnost věřitele využívat veřejně dostupné informace, jakými jsou například státem publikované údaje o životním a existenčním minimu podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a o průměrných výdajích obyvatelstva (databáze Českého statistického úřadu), a tyto porovnávat se známými nebo od spotřebitele zjištěnými (ne pouze tvrzenými) informacemi o jeho příjmech a výdajích. To ostatně dovodil ve svém rozhodnutí ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 1 As 30/2015, i Nejvyšší správní soud, jehož závěry použil na podporu své argumentace již odvolací soud v napadeném rozhodnutí. Závěr odvolacího soudu dovozující, že spokojila-li se žalobkyně s nedoloženým prohlášením žalovaného o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech a nahlédnutím do registru dlužníků, nedostála povinnosti věřitele ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, je správný.

14. Srov. dále např. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. III. ÚS 4129/2018.

15. Uvedené závěry judikatury přijaté při výkladu zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, se uplatní i při výkladu právní úpravy účinné od 1. 12. 2016 (za všechna rozhodnutí viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2022, sen. zn. 33 ICdo 27/2021).

16. Žalobkyně uvedla, že úvěruschopnost žalovaného ověřovala na základě dokladů a informací získaných od žalovaného, databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti, jakož i z jiných zdrojů (doklady o příjmech, prohlášení žalovaného a další), které dokládá předložením smlouvy o úvěru a hodnocením klienta. Dle výpisu z Nebankovního registru klientských informací dosahoval žalovaný ve všech oblastech průměrných výsledků. Podle tohoto rejstříku měl žalovaný dluh po splatnosti ve výši 8 792 Kč a žádal o úvěr u čtyř jiných úvěrujících institucí. Přesto žalobkyně vycházela ze skutečnosti, že žalovaný žádný jiný výdajů, než na bydlení nemá. Po těchto zjištěních

se žalobkyně měla při zkoumání úvěruschopnosti postupovat obezřetně a důsledně zkoumat příjmy a výdaje žalovaného.

17. Tak tomu však v projednávané věci nebylo. Žalobkyně předložila výpis z účtu žalovaného obsahující platby [právnícká osoba] za 2 měsíce, podle karty klienta vycházela z příjmu žalovaného ve výši 25 000 Kč. Je otázkou, proč od žalovaného nevyžádala též výpis za měsíce bezprostředně předcházejícím uzavření smlouvy. Co se týče výdajů, tak žalobkyně nepředložila žádný důkaz prokazující ověřování údajů o konkrétních výdajích žalovaného. Smlouva o úvěru a hodnocení klienta nejsou postačující k prokázání řádného posuzování úvěruschopnosti žalovaného, neboť jejich důkazní hodnota odpovídá toliko prohlášení účastníků. Soud má proto za to, že žalobkyně při posuzování výdajů žalovaného (v rozporu s výše citovanou judikaturou) vycházela toliko z nijak neověřených informací. Z těchto důvodů lze uzavřít, že žalobkyně zákonné povinnosti ověřit úvěruschopnost žadatele o úvěr nedostála.

18. Jelikož nebylo prokázáno, že žalobkyně s odbornou péčí posoudila schopnost žalovaného úvěr splácet, soud shledal, že smlouva o úvěru (podle § 87 odst. 1 první věty zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s § 588 o. z.) je neplatná, a žalobkyně má výlučně nárok na vrácení poskytnuté jistiny (§ 87 odst. 1 třetí věty zákona o spotřebitelském úvěru). Ze smlouvy o úvěru žalobkyni nevznikl nárok na smluvní úroky, smluvní pokuty ani jiné pohledávky. Žalovaným získaný majetkový prospěch ve výši 100 000 Kč je plněním bez právního důvodu, tj. bezdůvodným obohacením, které má žalovaný povinnost žalobkyni vrátit (§ 2993 první věty o. z.). Učinil tak jen částečně tím, že uhradil celkovou částku 70 128 Kč, čímž snížil svůj dluh na 29 872 Kč. V tomto rozsahu soud žalobkyni vyhověl.

19. Nárok na vydání bezdůvodného obohacení je splatný bez zbytečného odkladu poté, kdy věřitel vyzval dlužníka k jeho splnění (§ 1958 odst. 2 o. z.). V projednávané věci žalobkyně neprokázala, že byla před podáním žaloby žalovanému doručena výzva k zaplacení pohledávky. Žalovaný tak byl vyzván k úhradě dluhu až okamžikem, kdy se dostala do jeho dispozice žaloba, tj. okamžikem, kdy měl možnost vyzvednout si zásilku obsahující žalobu 9. 3. 2026 (viz doručenky na čl. 57 spisu). Soud lhůtu bez zbytečného odkladu určil jako třídní. Lhůta k plnění uplynula dne 12. 3. 2026 a od 13. 3. 2026 je žalovaný v prodlení s vrácením bezdůvodného obohacení, a od tohoto dne má povinnosti hradit žalobkyni též úrok z prodlení. Z tohoto důvodu soud zamítl žalobu také co do úroků z prodlení, jejichž vznik měl předcházet 13. 3. 2026. Lhůtu k plnění stanovil soud třídní v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř.

20. Podle § 1970 o. z. po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujedná-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená. Předpisem, který stanoví výši úroků z prodlení podle právě citovaného zákonného ustanovení je nařízení vlády č. 351/2013 Sb., podle jehož § 2 odpovídá výše úroku z prodlení ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů. K 1. 1. 2026 činila repo sazba stanovená Českou národní bankou 3,50 %, a proto má žalobkyně nárok na úrok z prodlení ve výši 11,50 % ročně (součet 8 procentních bodů a reposazby 3,5 %). Soud tedy přiznal úrok z prodlení v této výši.

21. Nad rámec uvedeného soud dodává, že smlouva o úvěru, na základě které podnikatel poskytl spotřebiteli 100 000 Kč a spotřebitel se zavázal vrátit podnikateli spolu s jistinou úrok ve výši 78,07 % ročně, přičemž RPSN úvěru činí 113,05 %, je zjevně v rozporu s dobrými mravy, a tudíž podle § 588 o. z. neplatná. I v případě, že by žalobkyně prokázala, že posoudila úvěruschopnost žalovaného, soud by nároky, jež měly podle smlouvy o úvěru vzniknout, žalobkyni nepřiznal. K tomu srov. např. usnesení ze dne 21. 3. 2023, sp. zn. 20 Cdo 3755/2021, ve kterém Nejvyšší soud dospěl k závěru, že v daném případě je rozhodkyní přisouzené plnění s přihlédnutím k nominální úrokové sazbě úvěru 49,78 % p. a. a RPSN 62,5 % jednoznačně v rozporu s dobrými mravy a vede k nepřiměřenému poškození povinného.

22. Jelikož byl žalovaný ve věci v převažující části úspěšný, měl by podle § 151 odst. 1 a § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), nárok na náhradu nákladů řízení. Žádné náklady řízení mu však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Příbrami.

Nesplní-li povinná osoba dobrovolně povinnost uloženou jí tímto rozsudkem, má oprávněná osoba právo podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o. s. ř.) nebo za podmínek daných zvláštním zákonem exekuční návrh (zákon č. 120/2001 Sb.).

Příbram 2. dubna 2026

Mgr. Jiří Petr
samosoudce

Kontakt

Odbor elektronizace justice

Vyšehradská 16
Praha 2
128 10

 [+420 221 997 908](tel:+420221997908)

Informace

[Open data](#)

msp.gov.cz

Související logo

Financováno
Evropskou unií
NextGenerationEU

Ministerstvo
spravedlnosti
České republiky

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky

Verze 2.2.0 Využit Design system 4.2